astronaut

het is angstvallig stil
twee vreemdelingen, in doeken gehuld, inmiddels
ellipsend in hun eigen baan
je hoort geen geluid in de ruimte
in het donker stel ik me het geluid van de oerknal voor:
het kanon piept, gekraak snelt door het luchtledige

what it is that we do

synchrone ademhalingen, koolstofdioxide op mijn vizier
ik heb in mijn pak geürineerd zoals ik tot mijn veertiende in bed deed
mis de smileys op kalenders om winstreeksen te vieren
ik tel stik- en waterstofmoleculen bij elkaar op en deel ze door reclames voor
tena men pants
alsof het daarmee cool wordt om incontinent te zijn

when we do

met een gedeeld lot tussen mensheid en dinosauriër
zouden wij aan elkaar overgeleverd zijn
we zullen de halfronden eerlijk verdelen, maar mijn
melanine verhuidhongert, dus geef mij noordelijk
ik zal tussen de ijsberen dansen, duiken in de zeeën van mijn moeder
oogsten op het land van mijn vader

whatever it is

en zo, in dit vacuüm waar tijd slechts afstand is en
woorden niet ver reiken, blijft contact nog altijd uit
ik ben je laatst tegengekomen op mijn scherm
herkende de foto met een kop koffie in een smalle straat
ik waagde me aan een tonic espresso en leerde
hoe smakeloos het yuppenbestaan was
een dag later was je opgegaan in het al

that we do?

Fragment voor rijketeksten.org uit Roan Kasanmonadi, *Vuurbloem*, Lebowski, 2024.
Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.